

tighed. Dels bliver der gjort Sagt paa den metodiske og erhvervsmaessige Maade, som omtales her i Lovforslaget, dels drives der en hensynsløs og diletantistisk, og som det meget rigtigt er betegnet i Motiverne med stærke Udtryk: „en uædel Blaffen mod vor Fugle verden“, som sikkert koster en ganske overordentlig Mængde Individuer Livet eller i alt Fald forkorter deres Liv, derved, at de blive jaarede. Men der er endnu flere Grunde, som bidrage til, at Fugle verdenen aftager saa stærkt. En Grund, som der naturligvis intet er at gøre ved, er dette, at Opdyrkningen af Landet tiltager saa stærkt; men saa er der endnu en Grund, som jeg dog skal nævne, en Grund, som særlig vækker min Ubilje, og som ikke er saa bekendt, som den maasse burde være. Det er Damerne's Fortængelighed. Damerne have jo fundet paa eller rettere sagt lige fra Gvas Tid haft den Skik at samle alt, hvad der findes af straalende Ting, haade i Plante- og Dyreverdenen og i Stenverdenen, for at udmykke sig dermed og skaffe sig den Skønhed, som Naturen har nægtet saa mange af dem. Men de ere i de senere Aar ganske særlig komne til at kaste sig over Fugle verdenen, og de udmykke sig ikke med enkelte Fuglesjer, men med hele udstoppede Fugle. Mange tro maasse, at det er noget, som ikke kommer vor Fugle verden ved, det er nemlig saa brogede Fugle, at man tænker sig, at de have hjemme i de tropiske Zoner, men i Virkeligheden skal Tilfældet, efter hvad en jagtlyndig har forklaret mig, være dette, at det for en stor Del er europæiske Fugle. Der er f. Eks. vore fortræffelige og elst-værdige Svaler, som blive udryddede efter en storartet Maalestok. Jeg tror endog, at her er Tale om Maager og Terner, som man, efter at have dræbt dem i Tusindvis for at tilfredsstille denne Fortængelighed, dette Lune, denne Mode, farver med forstørelse brogede Farver, hvorved de ofte for et ikke meget kundigt Øje blive aldeles ukendelige. — Men da nu vor vilde Fugle verden saaledes paa mange Maader er truet, mener jeg, at det er et Spørgsmaal, som virkelig er af Betydning for Nationen, ikke blot et rent æstetisk Spørgsmaal, som maasse Folk, der i høj Grad sværme for Naturen, eller hvis Studier føre dem til en bestandig Syntese med Naturen, men som jeg virkelig tror, at den store Del af vore Medborgere og Medborgerinder ere interesserede i, dette, at vor Fugle verden kommer under en Beskyttelse, fordi den er en ikke uvæsentlig Del af vor fri og skønne Natur. Det forekommer mig, og det tror jeg, at ikke mange ville nægte mig, medmindre de aldeles skulde

være hildede i københavnske Interesser og i københavnske Idrætter, at Fugle verdenen er en Del af et Lands Skønhed, og at et Landskab, hvor Fugle verdenen er udryddet eller reduceret i meget betydelig Grad, har tabt en overordentlig Del af sin Skønhed og sin Evne til at gøre Indtryk paa de Mennesker, som komme til dette Landskab, og jeg tror ikke, at den Følelse, man har lige over for denne Skønhed, skal regnes mellem de besynderlige Liebhaverier. Vilde man appellere til Digterne, vilde de her fuldstændig staa paa min Side, ligesom overhovedet Kunstnerne, men jeg tror ikke, at det er en saa speciel Interesse, jeg tror virkelig, at de fleste nogenlunde normalt organiserede Mennesker ville sige, at jeg ikke her staar og taler for en Særhed, men at jeg taler for noget, der virkelig ligger i den menneskelige Natur og er nøje forbunden dermed. Glæden over at se den fri Fugle verden og ikke blot de Fugle, som nu en Gang have faaet et saadant godt Lov paa sig, men naturligvis ogsaa vore Rovfugle, dem skulle vi ogsaa tage noget Hensyn til. Der komme vi til et vanskeligt Punkt, idet ganske vist vore Rovfugle gribe ind i Folks materielle Interesser, og jeg skal ikke staa og anbefale, at vi skulle gaa paa Parti med Glenter og Høge og den Slags Fugle mellem dem og Menneskebeiden, da der jo nu en Gang er erklæret Krig, lige saa lidt som jeg, hvis der var Ulve i vort Land, turde vove, skønt jeg rent personlig har stor Sympati for vilde firfødde Dyr, at lægge et godt Ord ind for Ulvene. Jeg skal heller ikke gøre det for disse to Arter af Rovfugle, som ganske vist gøre alle, der holde Fjerkræ, megen Fortrød, jeg vil derimod minde om vore større og sjældnere Rovfugle, Orne, Falke og de større Ugler, f. Eks. Hornuglen. Det er Fugle, som jeg mener, at det nok er værd, at Lovgivningen beskæftiger sig en Smule med. Jeg er ganske vist kommen noget udførligere ind paa denne Sag, end jeg havde foresat mig, men man tillader vel nok den, der ikke kommer til at tale ved den rette Lejlighed, at han maasse griber et Paastud til at tale lidt om, hvad der ligger ham paa Hjerte. Jeg vil blot minde om dette — det er Sammenhængen mellem, hvad jeg her har udtalt, og det lille Lovforslag, der ligger paa vort Bord i dette Øjeblik — om det ikke skulde være rigtigt, at der var visse Steder i vort Land, som blive fuldstændig fredede, saaledes at der overhovedet ikke maatte drives Jagt. Jeg kunde tænke mig, at en Ø som Jang, hvor Jagten, hvis dette Lovforslag skulde blive til Virkelighed, vilde blive saa betydelig indskrænket, at der næsten ikke